

→ Патрик Сандрен
представя
ОТВОРЕН КЛАС №13

**Документалното
КИНО**

**29 И 30 НОЕМВРИ 2008 г.
от 10.30 до 19 ч.**

Кино „Одеон“

ул. „П. Евтимий“ № 1, София - 1000

Вход свободен

Откъси от филми
с български субтитри.
Симултаниен превод
на български език

Концепция и осъществяване от Патрик Сандрен

ОТВОРЕН КЛАС

СВЕТЪТ, ВИДЯН ОТ КИНОТО

Почетен гост:

→ **Андрей Паунов**
Режисьор

Водещ:

→ **Шарл Тесон**
доцент в Сорбоната,
критик, писател

Гости:

→ **Никола Филибер**
философ, режисьор

→ **Франсоа Кайа**
философ, режисьор

→ **Франсоа Нине**
философ,
преподавател в Сорбоната

Партньори:

LIGHT° програмата

Увод

Есето и документалното кино

Патрик Сандрен

Инициатор и продуцент на ОТВОРЕН КЛАС

В качеството си на почитател на киното, а след това и на продуцент и режисьор, аз винаги съм харесвал документалната форма в киното, тъй като съм я възприемал като важно поле за опити, което точно съответства на своеобразния начин на изразяване и на най-съществените потребности на творчески настроените режисьори, а това означава, че дава възможност за запознаване с големи филми и автори. Благодарение на разнообразните формати, стилове и филми, които ще представим ще стане ясно кое спада към есето и кое към документалното кино. Освободено от ограниченията, свързани с условностите при създаването на класическите филми в жанра, както и с техническата тромавост на игралните филми, този тип кино е извор на творби, които не могат се впишат в определена категория. Киното първоначално е създадено, за да запише или улови така наречената документална действителност. Само че изборът на сюжета, който да се заснеме, операторската работа и времетраенето на филма са сами по себе си своеобразни предложения, тъй като заснемането е разкриване на част от съществуващото за сметка на други възможности, а етичното измерение на това движение, този поглед на автора или на човека, който взима решението, изпреварва самата постановка.

Точно особената потребност, която се настройва към действителността или пък я заменя е това, което доближава киното до движението на ръката, характерно за художниците и породено от размисъла им относно пейзажа. Документалната изобразителност, нейната естественост или обикновеното възпроизвеждане са само една илюзия, художниците или режисьорите нарушават правилата в търсене на определена разменна стойност. Предизвикателствата са свързани с етиката, политиката и естетиката. Защо да се лишаваме от възможността да установим връзки между киното и други изкуства, други дисциплини, защо да лишаваме киното от свободата, до която прибягват художниците и хората на пластичните изкуства, музиката или литературата?

Настоящото издание на **ОТВОРЕН КЛАС** ще изследва свободата на формите в жанра, естетическите търсения и богатства, които се крият под това наименование. Но също така ще изследва и въпросите, които си задават режисьорите, като се почне от движението на ръката, с което се заснема, улавя или пресъздава част от света и се стигне до начина, по който се подхожда към времето и разказа. Това разнообразие от възможности за избор е едно от постоянните предизвикателства в изданията на **ОТВОРЕН КЛАС**.

ПАТРИК САНДРЕН

Биографични данни

→ Многодисциплинарното му художествено образование, неударжимата склонност към пътешествия, големият му интерес му към културното и художествено разнообразие са факторите предопределили призванието му и дейностите, които развива. Човек на пластичните изкуства, фотограф, а след това и режисьор • **Новини от Сантяго**, 52 мин., заснет в Чили за АРТЕ), той започва сътрудничество като продуцент с различни творци и се застъпва за оригиналните им идеи, стила и убежденията им.

→ Бил е член на различни комисии към Националния филмов център в Париж с предмет на дейност като предварително финансиране на филми, подпомагане на популяризирането и разпространението на филми (кино), фонд ЕКО (помощ за киното в източноевропейските страни), Вила Медичи (стипендия за обучение в областта на киното).

→ Като делегиран продуцент (Арион Продакшн [Arion Production] и Ле филм дю Сиклон [Les Films du Cyclone]) е участвал в повече от **25 продукции и копродукции**, сред които са :

→ • **Ориана** на Фина Торес (**Венецуела**) Златна камера на Фестивала в Кан, • **Свещена земя** на Емилио Пакул (**Франция**), • **Долар мамбо** на Пол Лъодук (**Мексико**), • **Корабкрушенец** на Мигел Литин (**Чили**), • **Лунните планини** на Пауло Роша (**Португалия**), • **Тя, Амелия Лопес О'Нийл, Планетата на децата** на Валерия Сармиенто (**Чили**), инициатор и копродуцент на • **Урга** на Никита Михалков (**Русия**) Златен лъв на Фестивала във Венеция, • **Даниел Кордие**, • **Погледът на един любител** и • **Ром Ромео** на Ален Флешер (**Франция**), • **Изуменият крал** на Иманол Урибе (**Испания**), • **Удаабе, овчарите на слънцето** на Вернер Херцог (**Германия**), • **Мъжете от пристанището** на Ален Танер (**Швейцария**), • **Кантус, последното пътуване на една гуажира** на Франсиско Норден (**Колумбия**), • **Южният склон на**

свободата на Махмуд Хюсейн (**Египет**) - филм, заснет в Египет, Сенегал и Индия.

→ Повечето от тези филми са преминали селекция и са награждавани на най-големите фестивали: Кан, Венеция, Берлин, Ню Йорк, Торонто, на Международния фестивал за аудио-визуални програми FIPA и на Фестивала на реалното кино що се отнася до документалните филми.

→ Също така е бил копродуцент съвместно с български продуцентски къщи (Пост-скриптим 2, Гала филмс, Бъръ Филмс, Асен Владимиров) на следните филми • **Нещо във въздуха** на Петър Попзлатев, • **Приятелите на Емилия** на Людмил Тодоров, • **Търкалящи се камъни** на Иван Черкелов, • **Суламит** на Христо Христов, • **За мечките и хората** на Елдора Трайкова. Наскоро участва като продуцент във филма • **Лунното езеро** на Иван Станев, продуциран от Донка Ангелова и в документалния филм на Стефан Иванов • **Пътят пред нас**, който е в процес на производство.

→ През **1998г. организира панорама на българското кино в Париж**, която съпада с излизането на филмите, които са копродукция.

→ През **2007г., за да отбележи приемането на България в Европейския съюз, той организира съвместно с Министерството на културата и Посолството на България седмица на българското кино в Париж**

→ През 1995г. създава "Софилм" – една от първите независими продуцентски къщи в България, благодарение на която към днешна дата е привлякъл повече от 30 продукции, сред които: UGC за филма **"Изток-Запад"** с номинация за Оскар, Гомон, Юропа Корп и Туенти Сенчъри Фокс за **"Хитман"**, Юмбер Балсан за **"Голямото пътешествие"**, Дени Фред / Архипелаг 33 за **"Дом"** с Изабел Юпер, както и голям брой филми за френско-немския културен канал АРТЕ.

→ През **2006г. създава ОТВОРЕН КЛАС.**

Документалното кино

Шарл Тесон

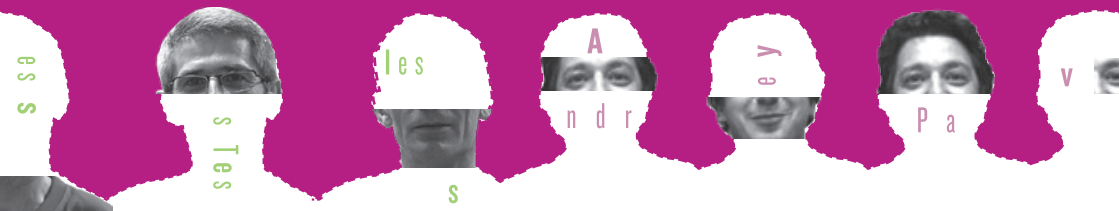
Консултант по програмите
и водещ

Когато зрителите са видяли първите кадри в историята на киното прожектирани на екран, те не са си задали въпроса, дали става дума за документален или за игрален филм. Категориите са се появили по-късно, макар че в действителност вместо да допринесат за ясно разграничение, та подчертават колко крехка и промочаема е тази граница, която непрекъснато се преразглежда. Първите зрители са се уплашили от усещането за действителност в киното (влакът, който стремително се носи към тях в "Един влак навлиза в гарата на Ла Сиота"), преди много бързо да възприемат това. Били са заплени от усещането за възпроизведен живот (вятърът, движението на телата, времето, което минава), но също така и от противоположното усещане: присъстващите или отсъстващите тела, свръхреалистичните видения.

Поради факта, че киното е изкуството на записа, то неизбежно съхранява следата от това, което е уловило, като образът е отпечатъкът, отливката на действителността, според думите на Андре Базен. Ако днес е възможно да говорим за традиция на документалния филм в рамките на киното (с неговите автори, течения, школи, като

се тръгне от изследователския филм и се стигне до киното-истина, минавайки през етнографския филм), то е все пак защото документалният филм, поради своя архивен характер, съхранява следа, автентичен надпис, като същевременно отстъпва място на своята обратна страна: фабриката за заблуди, лъжата, манипулирането посредством изказа и монтажа, насилването на действителността, пропагандното кино и т.н.

Документалният филм позволява да се преосмислят добре забравени очевидни неща. От една страна разполагаме със заснемащия (човекът с камерата), а от друга с това, което се заснема. В какво се състои същността на тяхната връзка? До каква степен всеки един човек, от момента, в който стане обект на заснемане, започва да се превръща в актьор и да изгражда своя собствен персонаж? Да се опитаме да разберем документалния филм означава да вникнем в истинската същност на киното и да се доближим до това, което определя неговата своеобразност.

ШАРЛ ТЕСОН

ВОДЕЩ

Биографични данни

Кинокритик и преподавател, доцент по история и естетика на киното в Университет Париж III (**Новата Сорбона**), Шарл Тесон е бил главен редактор на **“Кайе дьо Синема”** (1998-2003г.).

Изнася многобройни лекции (Колеж по история на изкуството, Френска филмотека ...) и участва в множество международни семинари (Ню Йорк, Токио, Корея...). През 80-те години Шарл Тесон е допринесъл за запознаването с азиатското кино във Франция.

Автор е на множество трудове за киното: **“Сатяджит Рей”**, издателство “Кайе дьо Синема” (1992г.), **“Луис Бунюел”**, поредица “Автори”, издателство “Кайе дьо Синема” (1995г.), **“El”** (Луис Бунюел), поредица **“Синописис”**, издателство “Натан” (1996г.), **“Фотогеничност на Серията Б”**, издателство “Кайе дьо Синема” (1997г.), **“Театър и кино”**, издателство “Кайе дьо Синема” (2006г.).

Под негово ръководство е осъществен подборът на DVD, издадени от “MK2”.

Той е също така **продуцент** на филмите **•В служба на изкуството** на Филип Гарел и **•Онази нощ** на Жан-Пиер Лимузен, а в продължение на пет години е бил и разпространител (“Диета без хляб” на Раул Руиз, **•Мой скъп човек** на Ан-Мари Миевил, **•Виена, напомнителна бележка** на Аксел Корти...).

АНДРЕЙ ПАУНОВ

ПОЧЕТЕН ГОСТ

Биографични данни

Андрей Паунов е възпитаник на НАТФИЗ “Кръстьо Сарафов” в София, България. Неговият документален филм **•Георги и пеперудите**, представен на повече от петдесет фестивала в цял свят, е носител на наградата **•Сребърен Вълк** от IDFA 2004 и на още 12 международни награди. Вторият му документален филм **•Проблемът с комарите и други истории** е представен на Фестивала в Кан 2007 и е отличен с 14 международни награди, включително наградата за най-добър пълнометражен документален филм (Grierson Award) на Филмовия фестивал в Лондон 2007 и голямата награда – Документа Мадрид 2008, както и голямата награда на Sunny Side of the Doc 2008. И двата филма са продукция на АГИТПРОП.

www.georgiandthebutterflies.com

www.themosquitoproblem.com

НИКОЛА ФИЛИБЕР УЧАСТНИК Биографични данни

Никола Филибер е международно признат режисьор на документални филми, който е роден през 1951г. След като завършва философия, той се насочва към киното и става асистент-режисьор. Работил е с режисьори като Рене Алио, Ален Танер, Клод Горета, Йорис Ивенс... През 1978г. той режисира заедно с Жерар Мордийа дебютния си пълнометражен документален филм, **•Гласът на господаря**, в който са включени дванайсетина ръководители на големи френски индустриални компании. От 1985 до 1987г., Никола Филибер заснема за телевизията различни документални филми за спортни приключения, но от 1988г. нататък той се впуска в създаването на документални пълнометражни филми, които всички без изключение ще са разпространяват в киносалоните: **• Градът Лувър** (1990г.), в който за първи път голям музей показва кулисите на дейността си пред снимачен екип, **• Страната на глухите** (1993г.) ни разкрива света през погледа на хиляди хора, които живеят в пълна тишина, **• Животно, животни** (1995г.) е заснет по време на ремонтните работи в Галерията по зоология на Националния музей по естествена история, **• в Най-малкото нещо** (1997г.), пациентите и медицинският персонал на психиатричната клиника в Ла Борд подготвят спектакъл, като филмът излиза извън рамките на темата за театъра и разказва за живота в Ла Борд, за времето, което минава и за дребните неща... **• Кой знае?** (1999г.) с участието на учениците от училището към Националния театър в Страсбург.

През 2001г., той заснема **“Да бъдеш и да имаш”**, който разказва за ежедневния живот в училище с една единствена паралелка в малко планинско село. Филмът е представен в рамките на официалната селекция на Фестивала в Кан, отличен е с наградата Луи Дьолюк 2002 и има огромен успех във Франция с **1 800 000** продадени билета, както и в около 40 други държави.

Последният му пълнометражен филм е **“Завръщане в Нормандия”**, който бе пуснат в киносалоните през 2007г. В него той тръгва по следите на снимките на “Аз, Пиер Ривьер, като се има предвид, че заколих майка си, сестра си и брат си...” – филм на режисьора Рене Алио, благодарение на когото Никола Филибер е направил първите си стъпки в киното.

Най-важни филми:

- 1978 : **Гласът на господаря** 100 мин. / 16 мм, черно-бял
- 1990 : **Градът Лувър** 85 мин. / 35 мм
- 1992 : **Страната на глухите** 99 мин. / 35 мм, цветен
- 1994 : **Животно, животни** 59 мин. / 35 мм, цветен
- 1996 : **Най-малкото нещо** 105 мин. / 35 мм, цветен
- 1998 : **Кой знае?** 106 мин. / 35 мм, цветен
- 2002 : **Да бъдеш и да имаш** 104 мин. / 35 мм, цветен Официална селекция на Фестивала в Кан, 2002 г. (извън надпреварата) Награда Луи Дьолюк 2002
- 2006 : **Завръщане в Нормандия** 113 мин. / 35 мм, цветен

Разговори

Никола Филибер

Защо, ставайки режисьор, избрахте документалното кино? Не е нещо, което да съм обявил просто ей така, една сутрин, скачайки от леглото. Случайно първият ми проект беше документален филм, "Гласът на господаря", а после нещата се навързаха според събитията. Не съм си забранил някой ден да се захвана и с игрално кино, но това, което ми харесва в документалното кино е, че не знам къде отивам, че трябва докрай да търся филма, без програма, нито работен план. Откъдето и смесеното чувство за свобода и за несигурност, за неустойчивост, което постоянно ме кара да бъда нащрек. За мен един филм е винаги нещо като търсене, необходимост да вървя към някого или нещо, което не познавам, да се сблъскам с известна доза неизвестност.

Какво Ви мотивира, за да направите един филм? Има ли нещо, което да го предизвика? Може да има такова нещо, което е свързано с някаква среща, с посещението на някакво място, с история, която е евентуално са ми разказали, но след това нещата трябва да узреят, а при мен това обикновено е бавен процес. Това, което ме кара да взема решение, не е "сюжетът" като такъв, а въпросите, които води със себе си и които ще ме принудят да си задам. (...) Всичко може да стане интересно, това е въпрос на гледна точка. Привидно най-баналният сюжет може да доведе до създаването на прекрасен филм. Но е необходимо нещо повече.

Един проект според мен е интересен само когато ме кара да извлека най-доброто от собственото си кино. Вземете например "Най-малкото нещо": първият път, когато отидох в клиниката в Ла Борд, имах куп предразсъдъци относно лудостта, много скрупули при мисълта, че ще насоча камера към хора, които психически страдат и въобще нямах желание да снимам на подобно място! Но малко по малко самата идея за филм, който да ме изправи пред собствените ми скрупули, страха ми, въпросите, които си задавах, успя да надделее.

Каква е разликата с телевизионния репортаж? При телевизионния репортаж режисьорът заснема, за да онагледя идея, която е определена от самото начало. Много често всичко е предварително решено (...) Няма истинска среща, освен когато не знаем до какво ще ни доведе тя. Но има и друга разлика: в документалния филм, режисьорът заявява субективността на гледната си точка. Докато в репортажа той я премълчава, отрича я, като се мъчи да ни накара да повярваме в неутралния му поглед.

Интервю, записано от Б. Баке и Б. Льованданжъор за каталога на Фестивала в Нион "Виждания за реалното" (април 2005г.).

ФРАНСОА НИНЕ

УЧАСТНИК

Биографични данни

Франсоа Нине е завършил философия и е доктор по кинознание. Работил е като журналист в “Соновизион”, “Де визу”, а след това в “Кайе дьо Синема”. Преподава естетика на киното, а също така история и практика на документалния филм в Университет Париж 3 – Сорбона и във FEMIS (Европейска фондация на професиите, свързани с картина и звук). Основател е на “Документално кино на голям екран” – асоциация за разпространение на документалните филми в киносалоните.

Освен че е автор на множество статии, той е публикувал и книгата “Изпитване на реалното на екрана, есе за принципа на документална действителност” (Де Бук, 2002г.). Следващият му труд – “Документалният филм и неговите привидности”, който изследва връзките между действителност, документално и игрално кино, ще бъде издаден от издателство “Клинксиек” (поредица “50 въпроса”) през пролетта на 2009г.

Сред документалните филми, които е създал и чиито копродуценти са “Ой соваж” и APTE, са:

- **Работници на доказателството**
- **Защо Флеминг не е измислил пеницилина**
- **Ефектът на Кулешов**
- **Ключът за сънищата**
- **Марсел Офюлс: текст и музика**, издаден на DVD заедно с “Военно бдение” на Марсел Офюлс от APTE Видео (2006г.).

ФРАНСОА КАЙА

УЧАСТНИК

Биографични данни

Франсоа Кайа от десетина години насам създава документални филми, посветени на отсъствието, останките от памет, вписването на миналото в нашето ежедневие. Той е заснел няколко пълнометражни филма на тази тема за APTE, сред които са • **Четвъртото поколение** – историческа сага за семейството му, • **Трима немски войници** – близко до романа историческо разследване, свързано с човек изчезнал през Втората световна война, както и • **Случаят Валери**, разследване на спомена за едно криминално произшествие, • **Добре дошли в Батавил** – приказка за задължителното щастие през двадесети век (разпространява се от ноември 2008г.).

Университетското му образование (редовен преподавател по философия) го кара да работи понякога по теми с по-теоретичен характер: • **Човекът, който слуша** и **Появата на речта** – филми за невро-когнитивните науки, както и портрети на интелектуалци или писатели: • **Петер Слотердийк, немски философ**, • **Юлия Кръстева, странна чужденка или наскоро създаденият** • **Ж.М.Г. Льо Клезьо, между световете**.

Освен със създаването на своите филми, Франсоа Кайа се занимава и с други дейности, свързани с документалното кино:

Той ръководи поредицата “Документално кино” (публикуване на дискусии, критически текстове и сценарии) в издателство “Л’Арматан”. Последната му издадена книга е “**Стилът в документалното кино**” (2007г.). Той е един от основателите на работната

S

a i l a t

група **ГЪЛИВЕР**, която има за цел да популяризира френските и чуждестранни документални филми, член е на УС на асоциацията **"Документално кино на голям екран"**, член (и бивш председател) на асоциацията на документалистите **"Аддок"**, бивш член на Комисията за телевизия, на журито **"Нахвърляна мечта"** и на УС на **SCAM (= La Société civile des auteurs multimédia / Гражданско дружество на авторите в областта на мултимедиите)**.

Той редовно участва в представянето на неговото творчество или в управлението на филми и подпомагането на сценарии (Работна група за документални филми във Femis, Кадри в библиотеката, Френски национален филмов център и т.н.)

Филмография

- 1997 **Четвъртото поколение** Историческа сага за семейството на режисьора, произхождащо от Лотарингия. 80 мин., с награда от Фестивала на реалното кино (1998г.) Gloria Films/ Ina/ Arte
- 1998 : **Човекът, който слуша** Хроника на света на звуците : музика, език, шумове. 90 мин., Gloria Films/ Ina/ Arte
- 2001 : **Трима немски войници**, Близко до романа историческо разследване, свързано с човек изчезнал през Втората световна война. 75 мин., Gloria Films/ Les Films de l'Observatoire / Ina / RTBF/ Arte
- 2003 : **Петер Слотер-**

дийк, немски философ

Три разговора за съвременността. 55 мин., Ina, Arte

- 2004 : **Случаят Валери**

Разследване на спомена за едно криминално произшествие. 75 мин., Archipel 33, Ina, Arte

- 2005 : **Юлия Кръстева, странна чужденка**

Обмислен портрет на една интелектуалка. 60 мин., Ina, Arte

- 2007 : **Добре дошли в Батавил**

Поучителна история за утопията на един работодател. 86 мин., Unlimited/Films Hatari/Ina – разпространение в киносалоните от ноември 2008г.

- 2008: : **Ж.М.Г. Льо Клезио, между световете**

52 мин., The Factory/Ina/France 5

Разговори

Франсоа Кайа

Защо заснемам реалното

Аз не заснемам реалното, а по-скоро търся под него. Изследвам неговите празноти, отсъствия, спомени. Опитвам се да възстановя различни слоеве, някаква плътност, белега на времето. Бих искал да свържа всеки образ от настоящето с призраците от неговото минало. Ако това минало е неизвестно, аз се опитвам да го възстановя. Ако това се окаже невъзможно, готов съм да го измисля. Реалният свят не ме интересува, ако се свежда само до една повърхност тук и сега. Предпочитам неговия двойник, неговото разнородие, дълбочините му, които киното може да се опита да направи малко или много видими с помощта на образите и звуците, които се превръщат в натрапчиви знаци. По този начин се сблъсквам с възможната памет за хората и за нещата. Въпросът ме интересува, още повече че тази памет е несигурна, откъслечна, незавършена. Именно в нейните пукнатини се крие възможността да се води един филм така както се води разследване въз основа на следи и на отзиви. Разследване, което понякога е много добре документирано, но никога не е реалистично. То се опира на факти, дори на доказателства, но също така допуска и неясноти, частични отговори, непълни обяснения. **Готов съм да запълня празнотите, да дам отговори, които ще са само мои.** Естествено празните места и

тайнствените съдби се поддават на такава обработка. Те подтикваат въображението да допълни картината. Не знам дали става дума за документално или игрално кино. Предпочитам да казвам, че правя игрално кино с действителни герои. **Това е, което бих искал да определя като близко до романа документално кино.**

Текст, написан от Франсоа Кайа по молба на Центъра за кинематографско творчество "Периферия" и публикуван в "Журнал дьо Перифери" през февруари 2002г. Този текст е отговор на въпроса "Защо заснемаме реалното?", който е бил зададен на около дванадесет режисьора.

Трима немски войници

Гласът зад кадър често е нещо като божието слово. Той задава първоначалния смисъл, определя посоката, в която трябва да се върви. Той привлича зрителя и насочва вниманието му. Едновременно е пророчество и сбъждане, присъда и изпълнение, основополагащо слово и разкрита истина. Той поставя на сцена властта на словото. А подобна власт е безгранична. Гласът зад кадър, също като божието слово, не се страхува от опровержението, нито от противоречието. Той си остава недостижим. Този, който говори е станал невидим, скрит зад завесата. И на никой няма да му хрумне да отиде и да вдигне завесата, освен ако не реши да срине илюзията, върху която почива цялата кинематография.

Без да омаловажам това божие измерение и факта, че е много трудно да му се изплъзнеш, винаги съм се опитвал в моя филм **“Трима немски войници”** да придам по-човешко измерение на гласа зад кадър. Исках да сляза на земята, за да може този, който говори да не бъде вече Господ, а просто човек като всички останали: техен брат, свидетел [...]

Откъс от “Гласът на покойниците”
Текст на Франсоа Кайа, публикуван в списанието “Документални кадри” № 55/56 (2006г.)

Юлия Кръстева, странна чужденка

Когато реших да заснема филм “за” Юлия Кръстева, се запитах по какъв начин да представя една интелектуалка и да опиша мисленето.

Изведнъж обликът на Юлия Кръстева ми се стори множествен, многообразен, разпилян в различни посоки и между съпернически начинания до такава степен, че ми се струваше трудно да го обхвана в рамките на едночасов филм. Можех да се задоволя с поставянето на няколко протички жалона, с измислянето на опорни точки, които да помогнат на зрителя да се ориентира по-късно (след филма) наред една обширна и разнообразна територия. Можех да се опитам да въведа един начин на мислене, да изградя нещо като прелюд към творчество, което обаче изисква нещо повече.

Опитах се да направя точно обратното. Исках да покажа, че мисленето на Юлия Кръстева, което привидно е толкова разнородно, следва една и съща водеща нишка; че работата на психоаналитика или професията на езиковед, дейността на критика или позицията на писателката произтичат от едно общо намерение и са насочени към постигането на едни и същи цели; че личният живот на Юлия Кръстева съвпада с нейното мислене до такава степен, че не е ясно кое от двете трябва да бъде осветлено от другото.

ОТВОРЕН КЛАС

СВЕТЪТ, ВИДЯН ОТ КИНОТО

ДА БЪДЕМ ЛЮБОЗНАТЕЛНИ, –ОТВОРЕН КЛАС ни кани на големи пътешествия по света, за да опознаем неговото кинематографско, културно, географско, социално и политическо разнообразие.

Ние организираме по пет-шест тематични срещи годишно, посветени на киното, на които каним представители на професионалните среди. Става дума за режисьори, актьори, критици, писатели, философи, автори на есета, продуценти или хора на отговорни длъжности в телевизионни канали или аудио-визуални корпорации. В колоквиумите ни участват и представители на други среди, които благодарение на подхода и длъжността си взаимно се допълват. Те са университетски преподаватели, уредници на изложби или ръководители на висши учебни заведения, както и на институции и на издания, посветени на киното, пластичните и сценичните изкуства. Изборът на участниците в нашите колоквиуми се основава на тяхната професионална компетентност и известност, но също така и на способността им да водят разисквания по педагогичен начин и в приятелска атмосфера, за да споделят своя опит и страстните си предпочитания. Те обсъждат връзките, които киното

изгражда с други области : писаното слово, пластичните изкуства, сценичните изкуства, както и социалните и хуманитарни науки.

И ако естетиката е основният залог в изданията на нашия ОТВОРЕН КЛАС, то друга наша постоянна грижа е критичният поглед, който кинотворците отправят към това, което заснемат.

Отворени за всички и безплатни, тези тематични срещи не са лекции, а повод да се видят множество филми. Обширната програма ни позволява да покажем киното с цялото му богатство от изразни форми, жанрове и формати, както и да сме в течение на актуалните събития в тази област. Задачата на изданията на нашия ОТВОРЕН КЛАС е също така да ни разкрие разнообразието от практики в това изкуство, големи творби и автори, кинематографии и култури, които са слабо разпространени или напълно непознати в България.

Патрик Сандрен

РАБОТЕН ЕКИП

Каролин Жанжан – Главен координатор
+359 896 66 54 80 et +33 6 76 77 84 85
carolinejeanjean@orange.fr

Меглена Шкодрева – Асистент-координатор
+359 896 66 54 85
megui@sofilm.net

Невена Праматарова – Прес-аташе за България
+359 878 17 58 81
nevena_pramatarova@yahoo.com

Франсоаз Ландеск - Прес-аташе за Франция
+33 6 83 54 41 97
francoiselandesque@hotmail.fr

Фондация “Култура и развитие”
ул. “Женева” № 8 – София 1000
България
+ 359 (2) 963 23 10